

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Berrywel s. r. o.**, IČO 28149998
se sídlem Lannova tř. 238/2, České Budějovice 6, 370 01 České
Budějovice
zastoupená advokátem Mgr. Karlem Volfem
se sídlem Jindřicha Plachty 3163/28, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**, IČO 71214011
se sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2020, č. j. 17690-2/2020-900000-311

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 29. 10. 2020, č. j. 17690-2/2020-900000-311 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný změnil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „prvoinstanční orgán“) ze dne 8. 1. 2020, č. j. 14856/ 2020-510000-12 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„prvostupňové rozhodnutí“) tak, že zcela vypustil výrok týkající se trestu propadnutí věci a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyně shledána vinnou spácháním přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“) ve znění účinném do 30. 6. 2017, kterého se dopustila tím, že minimálně dne 19. 1. 2017 v provozovně označené jako „SPORT BAR“ na adrese Jičínská 2348/10, 130 00 Praha 3 (dále jen „provozovna žalobkyně“ či „provozovna“) v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách provozovala hazardní hru ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, a to ve formě technické hry prostřednictvím 13 technických zařízení - MOD Elektronik RED GAMES, MOD Elektronik BLUE GAMES, KAJOT MAXX CZOFF1, SYNOT IVT 2, KING DIAMONDS GAMES, EMOTION Games, SUPERGAME super v + Gaminator, KAJOT Joker 2 (modrý), JPM TURBO MAX, APEX VLT, KAJOT MAXX, KAJOT MAXX, AUTOGAMES VIDEO GAMES (dále jen „technická zařízení“), aniž by měla k provozování předmětné hazardní hry povolení ve smyslu § 85 zákona o hazardních hrách.
3. Za tento přestupek byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta ve výši 910 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně též uložil žalobkyni podle § 125 zákona o hazardních hrách propadnutí technických zařízení, finanční hotovosti ve výši 2 010 Kč umístěné v technických zařízeních, finanční hotovosti ve výši 79 600 Kč nacházející se v peněženke, trezoru č. 1 šedé barvy, trezor tmavě šedý ELECTRONIC DIGITAL SAFE o rozměrech: š. 310 mm, v. 200 mm, h. 200 mm opatřený digitální numerickou klávesnicí, finanční hotovosti ve výši 70 000 Kč, která se v tomto trezoru nacházela a 12 čipových karet ke vstupu do herního prostoru (dále jen „propadnuté věci“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul průběh řízení před prvoinstančním orgánem a zrekapituloval nosné důvody rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolací námitky žalobkyně. V rámci vypořádání odvolacích námitek konstatoval, že postup prvoinstančního orgánu byl v souladu se zákonem, neboť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena skutková podstata daného ustanovení, které žalobkyně svým jednáním naplnila, přičemž vytýkané jednání bylo jednoznačně specifikováno.
5. Žalovaný posoudil způsob spáchání projednávaného přestupku jako závažný, zdůraznil, že se jednalo o poměrně vysoký počet technických zařízení (13 ks), které byly navíc provozovány v lokalitě, kde byl provoz technické hry obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy zakázán.
6. Tvrzení žalobkyně o užívání provozovny jiným subjektem, a to svěřenským fondem ESCAPE (dále jen „ESCAPE“) na základě doložené podnájemní smlouvy, žalovaný nepřisvědčil. Zdůraznil, že náležitě zjištěný skutkový stav prokázal, že žalobkyně svým jednáním provozovala ve smyslu ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách hazardní hru ve své provozovně. Otázka vlastnického práva k technickým zařízením či skutečnost, komu je místnost (herna) pronajímána, není podstatná. Pokud žalobkyni neplynul z provozování technických zařízení žádný zisk, nemá ani tato skutečnost vliv na naplnění všech znaků skutkové podstaty vytýkaného přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

7. Důvodnou žalovaný shledal odvolací námitku ohledně trestu propadnutí věcí, neboť v řízení nebylo postaveno najisto, komu náleží vlastnické právo k propadnutým věcem. S ohledem na tuto skutečnost proto prvostupňové rozhodnutí v této části změnil.
8. K uložené sankci žalovaný odkázal na principy zákonnosti a individualizace trestu. Ztotožnil se s hodnocením správního orgánu I. stupně a i s ohledem na závažnost vytýkaného pochybení neshledal prostor pro snížení uložené pokuty. Konstatoval, že správní orgán I. stupně přistoupil k uložení pokuty ve výši 910 000 Kč, tj. při dolní hranici maximální sazby, která podle ustanovení § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách činí 50 000 000 Kč, vypořádal se se všemi okolnostmi rozhodnými pro výši ukládané sankce, přihlédl též ke skutečnosti, že uložený trest má plnit funkci generální prevence. Žalovaný se rovněž vzhledem k četným novelizacím zákona o hazardních hrách zabýval otázkou, zda může být nová právní úprava pro odvolatele příznivější, avšak dospěl k závěru, že nikoliv. Uloženou pokutu neshledal likvidační.

III. Žaloba

9. Žalobkyně v žalobě předně namítla nicotnost a nepřezkoumatelnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí, neboť tato stojí na libovůli a nesprávném právním výkladu. Nezákonost napadeného rozhodnutí dle žalobkyně spočívá v porušení zásad daných ústavním pořádkem i zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), překvapivosti rozhodnutí a extrémním nesouladu s provedeným dokazováním, nesprávném právním posouzení věci, výkladu a aplikaci právní normy, ve zjevném nepřihlédnutí ke skutkovému stavu věci a konkrétním okolnostem, v paušalizovaném hodnocení odpovědnosti za přestupky bez náležitého prověření a zjištění skutečného stavu, nezkoumání materiální stránky přestupků a samotné škodlivosti pro společnost, užívání nadměrného formalismu a zjednodušujícího přístupu při rozhodování a překročení mezí správního uvážení nedovoleným a nepřiměřeně extenzivním výkladem ustanovení právní normy, čímž dochází k nedůvodnému a nedovolenému poškozování žalobkyně a jejího práva na podnikání.
10. V druhém okruhu žalobních bodů žalobkyně namítla nesprávné zjištění skutkového stavu. Odmítla závěr žalovaného o tom, že by byla provozovatelem technických zařízení, neboť provozuje výlučně hostinskou činnost v podobě provozu a obsluhy baru. Místnost, ve které byla umístěna technická zařízení, byla užívána jiným subjektem, a to ESCAPE, kterému předmětné prostory pronajala. Tato místnost byla oddělená a uzamčená, žalobkyně jí neužívala ani neprovozovala a technická zařízení v ní umístěná nebyla v jejím vlastnictví a neměla z nich zisk. Od všech úkonů spojených s technickými zařízeními se plně distancuje a odmítá, že by mohly zakládat její odpovědnost za provozování technických zařízení. Pokud zaměstnanci žalobkyně činili jakékoliv úkony ve vztahu k technickým zařízením, nebylo to náplní jejich práce a činili tak na pokyn osoby odlišné od žalobkyně. Žalovaný neprokázal jakýkoliv vztah mezi žalobkyní a technickými zařízeními a nevypořádal se s otázkou, kdo je osobou užívající uzavřenou místnost, ve které se nacházela technická zařízení a kdo je jejich vlastníkem.
11. Žalovaný se dle názoru žalobkyně při rozhodování o vině za spáchání přestupku omezil toliko na své domněnky a opomíjel tvrzení a důkazy předložené žalobkyní, objektivně nezjistil skutkový stav věci a odmítl provedení dílčího dokazování s odkazem na předpokládanou problematičnost. Žalobkyně rovněž namítla nesprávné právní posouzení věci s odkazem na ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách. Dle jejího mínění by správní

orgán mohl tímto výkladem shledat provozovatelem hazardní hry i vlastníka prostor. Správní orgány se nevypořádaly s otázkou vlastnictví a provozu technických zařízení. Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť sám žalovaný v napadeném rozhodnutí nepostavil najisto, kdo je vlastníkem technických zařízení a jeho závěr nemá oporu v kontrolním zjištění a v provedených důkazech.

12. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla nezákonnost uložených sankcí. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 910 000 Kč, ačkoliv se nedopustila porušení ustanovení § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, neboť hazardní hry ani technická zařízení neprovozovala a ani provozovat nemohla. Odůvodnění uložení této sankce shledává žalobkyně vnitřně rozporným a pokutu považuje za zcela nepřiměřenou a likvidační. Připomněla, že napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno, a to tak, že byl vypuštěn výrok o uložení sankce podle § 125 zákona o hazardních hrách (viz bod 3 tohoto rozsudku), jelikož nebylo postaveno najisto, komu náleží vlastnické právo k propadnutým věcem.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedl, že žalobkyně uplatnila žalobní námitky obdobné odvolacím námitkám, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Za ryze účelovou a nepravdivou označil argumentaci žalobkyně, dle které ji nelze považovat za provozovatele technických zařízení. V tomto směru odkázal na argumentaci obsaženou na straně 4 až 7 napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou zevrubně zabýval a setrval na svých závěrech. Připomněl, že zaměstnanci žalobkyně měli přístup do prostoru herny a obsluhovali jen hráče a technická zařízení. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32 a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2017, č. j. 57 Af 23/2016-72 má za to, že žalobkyně naplnila definici ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách, provozovala technická zařízení a je plně odpovědná za své jednání. Rovněž zdůraznil bezpředmětnost posuzování otázky vlastnického práva k předmětným technickým zařízením a otázky pronájmu nebytových prostor ESCAPE, neboť pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách není podstatné, kdo je vlastníkem, nýbrž to, kdo fakticky provozuje hazardní hru.
15. K námitce žalobkyně zpochybňující přičitatelnost jednání jejích zaměstnanců vyzdvihl princip objektivní odpovědnosti a k případné liberaci odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2013, č. j. 62 A 17/2012-101. Dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 1. 2021, č. j. 61 A 15/2019-85 a doplnil, že z hlediska posouzení viny žalobkyně je rovněž bez významu, zda za provozovatele hry by mohl být teoreticky označen někdo další. Konstatoval, že žalobkyně není trestána za uzavření podnájemní smlouvy s ESCAPE, nýbrž za to, že sama prostřednictvím svých zaměstnanců aktivně zajišťovala provoz technických zařízení, což značně překračuje povahu prostého tvrzeného pronájmu a naplňuje znaky provozování hazardní hry ve smyslu ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách. Dodal, že i kdyby žalobkyni z provozu herny neplynul žádný zisk, neměla by tato skutečnost vliv na naplnění všech znaků skutkové podstaty výše uvedeného ustanovení; ve zbytku pak odkázal na stranu 11 napadeného rozhodnutí a zmínil trestní řízení vedené v této věci (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 Tdo 512/2018-26).

16. K námitce vnitřního rozporu napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že zatímco pro uložení trestu propadnutí věci musí být prokázáno, že daná věc náleží pachateli, pro posouzení otázky nelegálního provozování hazardních her je rozhodující především skutkový stav zjištěný při kontrole, resp. to, kdo daná technická zařízení provozoval a nikoliv to, komu náleží vlastnické právo.
17. K námitce nezákonnosti uložené sankce a jejího likvidačního charakteru žalovaný odkázal na stranu 12 až 13 napadeného rozhodnutí, resp. stranu 10 až 13 prvostupňového rozhodnutí a setrval na závěrech tam uvedených.

V. Obsah správního spisu

18. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly následující skutečnosti:
19. Při úkonech předcházejících kontrole dne 18. 1. 2017 pojal správní orgán I. stupně podezření, že jsou v provozovně žalobkyně na technických zařízeních provozovány hazardní hry bez povolení. Dne 19. 1. 2017 byla v provozovně žalobkyně provedena kontrola zaměřená na dodržování právních předpisů upravujících podmínky pro provozování hazardních her. Kontrole byla za žalobkyni přítomna její zaměstnankyně paní Lenka Jašková. Průběh kontroly je zaznamenán v kontrolním protokolu č. j. 17561-17/2017-510000-61.1, na audiovizuálním záznamu a byla pořízena fotodokumentace. O zadržení věcí a vydání věcí byly sepsány úřední záznamy ze dne 19. 1. 2017, č. j. 17561/2017-51000061.1.
20. V rámci kontroly uskutečněné dne 19. 1. 2017 bylo prokázáno, že dveře do herního prostoru byly otevřeny a členu hlídky bylo umožněno vstoupit do herny bez registrace. Obsluha baru byla v pracovněprávním vztahu výhradně vůči žalobkyni, měla přístup do prostor herny, prováděla registraci hráčů, vpouštěla je do herny, vydávala čipové karty, obsluhovala pouze hráče, nakládala s technickými zařízeními při jejich nulování, vyplácela výhry, rozměňovala hotovost, sepisovala případné reklamace a zaznamenávala počáteční a konečné stavy na technických zařízeních. Na baru byl rovněž uložen seznam 423 registrovaných hráčů a nacházely se zde i klíče k obsluze technických zařízení. Obsluha baru dostávala pokyny výlučně od provozního, který byl současně odpovědným vedoucím provozovny. Provozní též uvedl, že daná technická zařízení byla v provozovně umístěna ještě před jeho nástupem do práce, a že schopnost obsluhovat technická zařízení byla podmínkou pro přijetí zaměstnanců do pracovněprávního vztahu. Též bylo prokázáno, že provozovna žalobkyně (SPORT BAR) sloužila výlučně pro hráče v herně a služby byly poskytovány hráčům ke hře zdarma.
21. Dne 26. 3. 2020 žalobkyně zaslala správnímu orgánu I. stupně podání s názvem „*Doplnění důkazů k odvolání*“, jehož přílohou byla smlouva o podnájmu nebytových prostor ze dne 1. 8. 2016 uzavřená mezi žalobkyní a ESCAPE a dokumenty upravující pracovněprávní vztahy mezi žalobkyní a jejími zaměstnanci včetně popisu jejich pracovní náplně. Z obsahu podnájemní smlouvy vyplývá, že měsíční podnájemné bylo stanoveno ve výši 5 000 Kč a bylo splatné vždy k patnáctému dni příslušného kalendářního měsíce v hotovosti.
22. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 1. 2020 č. j. 14856/2020-510000-12 byla žalobkyně jako provozovatel hazardní hry ve smyslu ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách shledána vinnou za spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, ve znění účinném do 30. 6. 2017, kterého se dopustila tím, že minimálně dne 19. 1. 2017 ve své provozovně v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách

provozovala hazardní hru ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, a to ve formě technické hry prostřednictvím technických zařízení, aniž by měla k provozování předmětné hazardní hry povolení ve smyslu § 85 zákona o hazardních hrách. Za tento přestupek byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta ve výši 910 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Dále bylo žalobkyni podle § 125 zákona o hazardních hrách uloženo propadnutí věci. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul skutkový stav věci (strana 2 až 5 prvostupňového rozhodnutí), relevantní právní úpravu (strana 5 až 6 rozhodnutí), provedené důkazy (strana 6 rozhodnutí), které dále na straně 6 až 8 zhodnotil, a provedl právní hodnocení případu (strana 8 až 10 rozhodnutí). Velmi podrobně se pak zabýval odůvodněním druhu a výměry správního trestu (strana 10 až 14 rozhodnutí).

23. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém uváděla obdobné argumenty jako v následně podané žalobě.
24. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že byl vypuštěn výrok týkající se trestu propadnutí věci; ve zbytku bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

VI. Ústní jednání před soudem

25. Při ústním jednání před soudem konaném dne 26. 5. 2022 žalobkyně prostřednictvím právní zástupkyně odkázala na žalobní argumentaci obsaženou v žalobě. Zdůraznila, že v projednávané věci došlo postupem správních orgánů k nepřípustnému střetu s ústavně zaručenými zásadami, zejména zásadou, že státní moc je dovoleno užívat jen v mezích stanovených zákonem, zásadou presumpce neviny a zásadou, že skutek, jehož se měla dopustit určitá osoba, musí být bez pochybností prokázán. Správní orgány vinu žalobkyně neprokázaly a zřejmě s ohledem na to, že se jim nepodařilo dohledat vlastníka a skutečného provozovatele technických zařízení, se uchýlily k toliko účelové úvaze o odpovědnosti žalobkyně za předmětný přestupek. Žalobkyně nedala svým zaměstnancům pokyn k obsluze technických zařízení a jejich jednání nad rámec skutečné náplně sjednaných pracovních povinností, které se týkaly obsluhy baru a poskytování nápojů, je třeba kvalifikovat jako porušení pracovních povinností. Žalobkyně setrvala i na námitce likvidačních účinků pokuty a dodala, že je proti ní v současnosti vedeno exekuční řízení. Uzavřela, že neprovozovala činnost v herně, technická zařízení nemohla návštěvníkům baru zpřístupnit, přičemž správním orgánům sdělila osobu, které byla pronajata místnost, v níž byla technická zařízení umístěna. Žalovaný při jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby a vedle písemného vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že žalobkyně v žalobě uplatnila v zásadě totožné námitky, s nimiž se žalovaný již vypořádal.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
27. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

28. Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se *hazardní hrou* rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.
29. Podle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách platí, že *tento zákon upravuje technickou hru*.
30. Podle § 5 zákona o hazardních hrách (ve znění účinném do 30. 6. 2017), se *provozováním hazardní hry* rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
31. Podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách se *zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona*.
32. Podle § 85 písm. e) zákona o hazardních hrách platí, že *povolení podléhá technická hra*.
33. Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách (ve znění účinném do 30. 6. 2017) platilo, že *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru*.
34. Podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách (ve znění účinném do 30. 6. 2017) platilo, že *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do 50 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle písmene a), b), c), d), e), f), n) nebo r) (podtržení doplněno)*.
35. Podle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „PřesZ“) platí, že *právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*.
36. Podle § 12 zákona o hazardních hrách *může obec vydat obecně závaznou vyhlášku, ve které stanoví, že bingo, technická hra, živá hra nebo turnaj malého rozsahu mohou být provozovány pouze na místech a v čase určených obecně závaznou vyhláškou, nebo stanoví, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování těchto hazardních her zakázáno, anebo stanoví, že provozování těchto hazardních her je na celém území obce zcela zakázáno*.
37. Podle § 138 odst. 2 zákona o hazardních hrách se obecně závazné 6 vyhlášky vydané podle § 50 odst. 4 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2016 považují za obecně závazné vyhlášky vydané podle § 12.
38. Obecně závazná vyhláška hlavního města Prahy č. 10/2013 Sb., pozměněná vyhláškou č. 10/2015 Sb., stanovila místa a čas, na kterých bylo možné provozovat loterie a jiné podobné hry na území hlavního města Prahy.
39. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
40. Soud předesílá, že se v podstatných bodech zcela ztotožnil s posouzením věci, jak je učinily správní orgány obou stupňů. Jelikož žalobkyně v podstatě nepředkládá novou argumentaci, nýbrž pouze částečně rozvíjí námitky uplatněné již ve správním řízení, je možné pro stručnost odkázat na podrobná odůvodnění správních rozhodnutí. Předmětem sporu není samotná povaha technických zařízení umístěných v provozovnách žalobkyně. Žalobkyně totiž zpochybňuje výhradně posouzení otázky, zda byla v postavení

provozovatele hazardních her, zákonnost rozhodnutí a postupu správních orgánů, jakož i zákonnost uložené sankce.

41. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobkyně a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobkyni sám vyhledával či domýšlel.
42. K mezím a rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004-49, v němž vyložil, že „(s)oudní přezkum správních rozhodnutí ([§ 65 a násl. s. ř. s.](#)) se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. [Soudní řád správní](#) neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou.“ Na tyto závěry Nejvyšší správní soud dále navázal v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121, v němž mj. uvedl, že „(s)oudní přezkum ve správním soudnictví je co do svého rozsahu nikoli přezkumem neomezeným tzn. soudy nepřezkoumávají a přezkoumávat nemohou žalobami napadená rozhodnutí bez zřetele k tomu, co konkrétně žalobce napadanému správnímu rozhodnutí vytýká. Soudy ve správním soudnictví přezkoumávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ustanovení [§ 75 odst. 2 s. ř. s.](#)), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné /ustanovení [§ 71 odst. 1 písm. d\) s. ř. s.](#)/. Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které dle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí resp. prohlášení jeho nicotnosti, v podané soudní žalobě uvedl, protože jenom v případě, že jsou konkrétní žalobní body v podané žalobě dostatečně podrobně uvedeny, může se jimi soud kvalifikovaně zabývat. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů pak nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem, protože nelze předjímat, co konkrétně žalobce namítal. Pokud by tak soud přesto učinil a rozhodnutí přezkoumal se zřetelem k tomu, co v podané žalobě uvedeno není, resp. není postaveno na jisto, že je v žalobě obsaženo, nepostupoval by v takovém případě v souladu s ustanovením [§ 75 odst. 2 s. ř. s.](#), neboť by již nešlo o přezkum v rámci žalobních bodů.“
43. Ustanovení [§ 71 odst. 1 písm. d\) s. ř. s.](#) ukládá žalobkyni povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Žalobkyně je povinna vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinna ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobkyně se nemůže spokojit

toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona (pokud vůbec nějaká uvádí) bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jí tvrzené nezákonnosti. Od žalobkyně, která formulací žalobních námitek vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. K tomu je třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soud však v žádném případě nesmí nahrazovat projev vůle žalobkyně tím, že by za ní sám vyhledával vady napadeného správního aktu nebo spekulativně domýšlel další argumenty a vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud by takto postupoval, přestal by být nestranným rozhodčím sporu a *de facto* by přebíral funkci advokáta žalobkyně, což s ohledem na rovné postavení účastníků soudního řízení nelze připustit. Míra precizace žalobních bodů tedy do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

44. V návaznosti na citované judikatorní závěry soud uvádí, že blíže nespecifikovaná (obecná) tvrzení žalobkyně o porušení základních zásad správního řádu nejsou způsobilými žalobními námitkami (body), ze kterých by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí, popřípadě rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné. Naprostá obecnost a bezobsažnost těchto tvrzení brání tomu, aby se jimi soud mohl blíže zabývat (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 či rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45).
45. Co se týče dalších procesních námitek žalobkyně, nadto spíše obecného charakteru, soud nedospěl k závěru, že by byly postupem žalovaného či správního orgánu I. stupně porušeny zásady dané ústavním pořádkem či správním řádem; ostatně žalobkyně tyto „porušené“ zásady namítla jen v obecné rovině a nespecifikovala, jaké konkrétní zákonné meze při uplatňování státní moci měly správní orgány překročit. Přisvědčit nelze ani námitce brojící proti porušení zásady presumpce neviny a nedostatečnému prokázání skutku, neboť, jak bude rozvedeno níže, správní orgán zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a správně dovodil odpovědnost žalobkyně za spáchaný skutek. Soud nedospěl ani k závěru, že by napadené rozhodnutí bylo výsledkem libovůle správního orgánu či že by tento postupoval nadměrně formalisticky, popř. že zneužil meze správního uvážení, v důsledku čehož by vyložil předmětná ustanovení v neprospěch žalobkyně. S ohledem na výše přdestřené soud tyto nekonkrétní námitky shledal nedůvodnými.
46. K námitce nepřezkoumatelnosti prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není

přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Pro dílčí pochybení v odůvodnění není tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné, kdy je také třeba vzít v potaz, že správní řízení tvoří jeden celek a orgánu druhého stupně nic nebrání v tom se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

47. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů sama o sobě – a tím méně ve vzájemné spojitosti – namítanou nepřezkoumatelností netrpí. Žalovaný i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích odpovídajícím způsobem předestřeli své úvahy a vysvětlili, proč dospěli k vyřčeným závěrům o naplnění skutkové podstaty výše uvedeného přestupku. Správní orgány obou stupňů konkrétně uvedly, jaké důkazy prováděly, jak je hodnotily, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, a žalovaný se vypořádal se všemi podstatnými odvolacími námitkami žalobkyně. Závěry správních orgánů obou stupňů jsou dle přesvědčení soudu jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti nad tím, jakými úvahami byly správní orgány ve svém rozhodování vedeny. Soud tedy neshledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou.
48. Důvodnou soud neshledal ani námitku nicotnosti těchto rozhodnutí. Nicotnost rozhodnutí je vymezena z části legislativně (viz § 77 odst. 1 a 2 správního řádu), judikatorně i doktrinárně. Podle judikatury, jež všechny tyto zdroje reflektuje, způsobuje nicotnost rozhodnutí např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí, jako např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu (srov. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, č. 793/2006 Sb. NSS, a ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 – 74, č. 1629/2008 Sb. NSS). Stručně řečeno, jedná se o ty nejzávažnější vady, jež způsobují, že rozhodnutí vůbec neexistuje, není, a tudíž ani nevzniklo. Žádnou takovou vadou prvostupňové ani napadené rozhodnutí netrpí.
49. Pokud jde skupinu námitek, v nichž žalobkyně brojí proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a současně proti závěru žalovaného, že je provozovatelem hazardních her ve smyslu ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách, soud uvádí, že podle ustanovení § 3 správního řádu: „(n)evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“ Soud dospěl k závěru, že správní orgán v řízení postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jeho skutková zjištění jsou jednoznačná, mají oporu ve správním spisu a v odvolacím řízení ani v řízení před soudem nebyla ničím věrohodně a především konkrétně zpochybněna. V této souvislosti neobstojí ani tvrzení žalobkyně, že součástí kontrolních zjištění jsou extenzivní výklady, domněnky a vyhodnocení, které nemají oporu ve skutečně zjištěném stavu. Stran námitky žalobkyně, že žalovaný odmítl provést dílčí dokazování s odkazem na jeho

předpokládanou problematičnost, je potřebné připomenout následující závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008-53: „Aplikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu z roku 2004, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie. Pro vedení dokazování ve správním řízení to tedy znamená, že žadatel může navrhnout provedení určitých důkazů, správní orgán však takovými návrhy není vázán, provede však vždy důkazy, které jsou potřebné ke zjištění věci, jak ostatně výslovně uvádí ustanovení § 52 správního řádu. Úvahu o tom, který z účastníkem navržených důkazů proveden nebude, musí správní orgán náležitě odůvodnit. Z již zmiňovaných limitů zásady zakotvené v § 3 správního řádu vyplývá, že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit, tzn. nedisponuje vypovídací potencií, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“ (podtržení doplněno). Pokud správní orgán dospěl k závěru, že byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bylo s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie zcela na jeho uvážení, zda žalobkyní navržený důkaz provede či nikoliv. Žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí ozřejmil důvody, proč nezjišťoval vlastníka propadnutých věcí. S tímto postupem žalovaného soud souhlasí, neboť hlavním cílem přestupkového řízení je potrestat pachatele a nikoliv zdlouhavě pátrat po vlastních propadnutých věcí, což platí tím spíše, jedná-li se o svěrenský fond, kde by pátrání po vlastnickém právu bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti. V této souvislosti je třeba rovněž podotknout, že změnou rozhodnutí správního orgánu I. stupně provedenou napadeným rozhodnutím nebylo nijak zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobkyně, jelikož žalovaný výrok týkající se propadnutí věcí zcela vypustil.

50. K provozování technických zařízení pronajímateli prostor, kde jsou umístěna, existuje bohatá judikatura správních soudů, která je plně použitelná i po nahrazení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2016, zákonem o hazardních hrách.
51. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, „[k]aždý, kdo svým jednáním naplní znaky provozování či organizování loterie dle § 4 odst. 3 zákona o loteriích (lhostejno, zda jde o vlastníka technických zařízení, osobu, která bude mít zařízení v nájmu, či jakoukoli třetí osobu), aniž by šlo o povolené loterie, dopustí se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu provozování či organizování nepovolené loterie, tomboly nebo jiné podobné hry podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Z hlediska naplnění této skutkové podstaty není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie.“.
52. K citovanému rozhodnutí soud uvádí, že vychází z pozdějšího znění zákona, přičemž zde uvedený § 4 odst. 3 zákona zní: „provozováním loterií a jiných podobných her se rozumí činnost směřující k uvedení loterií a jiných podobných her do provozu, včetně zprostředkovatelských, organizačních, finančních, technických a dalších služeb souvisejících se zajištěním provozu těchto her a jejich řádné ukončení a vyúčtování. Provozováním loterií se

také rozumí vykonávání všech dalších činností, které provozovateli ukládají jiné právní předpisy.“

53. V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018 – 40 pak Nejvyšší správní soud uvedl: „[p]okud existuje osoba, která disponuje povolením k provozování loterií, jedná se o „provozovatele v právním smyslu“, jak je definován v § 1 odst. 7 zákona o loteriích. Dílčí činnosti, které vykonává pro provozovatele jiná osoba, jsou pak „kryty“ vydaným povolením, z tohoto důvodu se nejedná o nepovolené provozování loterie danými osobami. Nicméně pokud taková osoba vykonává běžné činnosti nezbytné pro řádný provoz loterijních přístrojů a plnění, které poskytuje, nemá pouze pasivní povahu typickou pro nájem, lze i takovou osobu vnímat jako „provozovatele v ekonomickém smyslu“ (viz např. rozsudky ze dne 28. 3. 2012, č. j. 1 Afs 22/2012 – 53 a ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 Afs 13/2013 – 30).

Naopak, pokud zde není žádná osoba, která by disponovala oprávněním k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydaným ministerstvem, je za provozování loterie nebo jiné podobné hry odpovědný každý, kdo vykonává činnosti uvedené v § 4 odst. 3 zákona o loteriích. Výklad zastávaný stěžovatelem, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v „právním smyslu“, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případě, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích. Takový výklad by umožnil obcházení zákona o loteriích a zcela znemožnil dosažení účelu, který daný zákon sleduje (viz rozsudek č. j. 1 As 207/2018 – 32).“

54. V důvodové zprávě k ustanovení § 3 zákona o hazardních hrách se uvádí: „(u)stanovení charakterizuje samotný pojem „hazardní hry“ a její základní znaky, mezi které patří prvek sázky vložené sázejícím, jejíž návratnost se nezaručuje, prvek náhody nebo neznámé okolnosti, který rozhoduje o výhře nebo prohře, a samozřejmě samotná možnost výhry nebo prohry. Základní definice tohoto pojmu navazuje na úpravu obsaženou v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a dochází tak k užití pojmu sázka ve dvou významech, a to nejprve ve smyslu občanského zákoníku a následně ve smyslu tohoto zákona. Prvek náhody nebo neznámé okolnosti musí být u hazardní hry zastoupen výlučně nebo zčásti, kdy se tak na výhře nebo prohře mohou podílet v určité míře i jiné okolnosti, jež má sázející možnost prostřednictvím své osoby ovlivnit. Náhoda nemusí být v hazardní hře zastoupena ve většinovém podílu, ale její podíl musí mít určitou váhu (není zanedbatelný) a musí ovlivňovat výsledek hry. Účelem tohoto zákona je ochrana sázejícího, a proto je nutno prvek náhody (tedy jeho míru zastoupení) vnímat právě z pohledu sázejícího (hráče). Z hlediska toho, jaký podíl na naději potencionální výhry mají náhodné procesy na straně jedné a znalosti nebo dovednosti sázejícího na straně druhé, rozlišujeme: hry založené na náhodném procesu, hry založené na náhodném procesu ovlivněném znalostmi či dovednostmi a hry založené na kombinaci náhody a znalosti či dovednosti. Předmětem úpravy jsou tak i hazardní hry, které jsou založeny na kombinaci náhodného a znalostního či dovednostního principu. Úprava obsažená v tomto zákoně tak nedopadá na čistě vědomostní a znalostní hry, u nichž se na jejich výsledku jakkoliv nepodílí prvek náhody. Současně jsou v tomto ustanovení upraveny jednotlivé druhy hazardních her, které mohou být na území České republiky výlučně provozovány, a to na základě povolení nebo ohlášení. Jedná se o taxativní výčet, který nelze dále rozšiřovat či měnit. Charakteristika jednotlivých her včetně jejich subkategorií a možných způsobů provozování je uvedena v následujících ustanoveních. Oproti stávající právní úpravě doznal výčet hazardních her systematických změn. Zákon č. 202/1990 Sb. upravuje výčet hazardních her ve svém ust. § 2,

kteře se v důsledku několika novelizací (především v důsledku technologického vývoje a vývoje trhu) stalo poměrně nepřehledné a nelogické. Ani opakované novelizace však nedokázaly reagovat na extrémně rychlý technický a informační vývoj a ustanovení tak neodpovídá současné nabídce hazardních her na trhu. Nově je zejména zavedena souhrnná kategorie technických her, které doplňují již osvědčenou systematiku rozdělení na loterie, kursové sázky, totalizátorovou hru, živou hru, bingo a tombolu. Zcela novou kategorií hazardní hry v rámci nové úpravy je i turnaj malého rozsahu. Uvedený výčet představuje praxi a léty osvědčený seznam hazardních her, u nichž docházelo pouze ke změně a vývoji v technologické oblasti, nikoliv v podstatě jich samotných, doplněný o nové druhy hazardních her.“.

55. V důvodové zprávě k ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách se uvádí: „(p)rovozování hazardní hry představuje specifický druh podnikání, a to především s ohledem na zvláštní povahu hazardních her, která s sebou nese negativní důsledky pro společnost. Provozování hazardních her je definováno jako činnost se záměrem dosažení zisku, což vychází z běžné definice podnikání obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění. Tento prvek provozování je tak důležitým korektivem pro aplikaci veřejnoprávní úpravy, neboť způsobuje, že se zákon nebude vztahovat na drobné hraní hazardních her mezi přáteli či v rodině, které jsou vyjádřením základních společenských vztahů v soukromé sféře jednotlivců. Je však nutno mít na paměti, že se při provozování hazardní hry ve smyslu tohoto zákona nemusí jednat o činnost soustavnou, jak je tomu u obecné definice podnikání, ale i o činnost jednorázovou či nahodilou. Stejně tak je za provozování hazardní hry označováno a považováno i provozování v rozporu s tímto zákonem či jinou právní úpravou (např. bez povolení). Pojem „provozování hazardní hry“ zahrnuje nejen vlastní přímou realizaci hazardní hry, ale i další činnosti, které jsou spojeny s tím, aby k přímé realizaci hazardní hry došlo, resp. neodmyslitelně s realizací souvisí. Tyto další činnosti však nemusí být realizovány přímo samotným provozovatelem, nýbrž mohou být pro provozovatele zajištěny i třetí osobou na základě smluvního vztahu.“ (podtržení doplněno). Takovou další činností bude zejména vědomé a aktivní vytváření podmínek pro to, aby technická zařízení mohla být fakticky provozována, spočívající například v zajištění zevní údržby, provádění výplaty her a vybírání finančních prostředků ze zařízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018 - 32, č. 3855/201 Sb. NSS, bod 43, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018 - 40, body 49 a 50, a ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019 - 38, bod 14, shodně též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2021, č. j. 51 Af 6/2020-45).
56. Soud v této souvislosti považuje za nutné zdůraznit, že skutková podstata přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách nepracuje s pojmem „provozovatel“ (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním, srov. § 6 zákona o hazardních hrách), ale s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, obsahově se nepřekrývají (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019 - 38, bod 42, shodně též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2021, č. j. 51 Af 6/2020-45). Z výše uvedeného vyplývá, že zákon o hazardních hrách vymezuje pojem „provozování“ nezávisle na získaném povolení.
57. Ze správního spisu plyne, že v rámci kontroly dne 19. 1. 2017 byly dveře k uzamčené místnosti do herního prostoru otevřeny a členům hlídky byl umožněn vstup do tohoto prostoru. Současně bylo zjištěno, že k většině činností souvisejících s provozem herny docházelo přímo na baru, od registrace hráčů, rozměňování hotovosti až po výplatu výher. Na baru se současně nacházel i seznam registrovaných hráčů, náhradní čipové karty a klíče k obsluze technických zařízení. Obsluha baru byla v pracovněprávním vztahu výhradně

vůči žalobkyni a podmínkou přijetí zaměstnanců do pracovního poměru u žalobkyně byla schopnost obsluhovat technická zařízení. Pokyny k plnění svých pracovních povinností dostávala obsluha výlučně od provozního, který byl současně odpovědným vedoucím provozovny. Z kontroly rovněž vyplynulo, že bar sloužil výhradně pro obsluhu hráčů herny, služby baru byly hráčům herny poskytovány zdarma (podávání nealkoholických nápojů), zároveň nebylo možné si objednat produkt bez návštěvy herní místnosti.

58. Pokud zaměstnanci žalobkyně měli do uzavřeného prostoru, ve kterém se nacházela technická zařízení, vstup, nakládali s předmětnými technickými zařízeními, vpouštěli hráče do této místnosti, prováděli jejich registraci, výdej čipových karet, obsluhu hráčů, vypláceli výhry, sepisovali reklamace a zaznamenávali počáteční a konečné stavy na technických zařízeních, je s ohledem na výše uvedené zřejmé, že žalobkyně provozovala hazardní hry (viz audiovizuální záznam ze dne 18. 1. 2017).
59. Soud tedy nesdílí názor žalobkyně, že zařízení neprovozovala. Z obsahu správního spisu vyplývá, že všech třináct technických zařízení bylo umístěno v provozovně žalobkyně. Její jednání nepochybně naplňovalo znaky provozování hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Žalobkyně vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v její provozovně, zajišťovala zevní obsluhu technických zařízení a její zaměstnanci prováděli výplatu výher. Soud tedy nemá pochyb o tom, že žalobkyně vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez aktivního jednání žalobkyně by fungování technických zařízení nebylo vůbec možné (srov. podobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018-40, bod 50).
60. Podstatná v tomto směru je rovněž skutečnost, že žalobkyně měla přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení, neboť bar sloužil výhradně hráčům herny. Žalobkyně tak vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení, bez kterých by nebylo jejich běžné fungování vůbec možné.
61. Na posouzení případu nemohla mít vliv skutečnost, že žalobkyně není vlastníkem technických zařízení, neboť tato okolnost je pro vznik odpovědnosti za daný přestupek irelevantní. Postačuje, že žalobkyně provozovala hazardní hry bez povolení bez ohledu na to, zda zařízení vlastní či nikoliv.
62. Na naplnění ustanovení § 5 zákona o hazardních hrách nemá vliv ani skutečnost, že žalobkyni údajně neplynul z provozu technických zařízení zisk. I kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, je nutné konstatovat, že dikce zákona užívá spojení „...uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku...“, kdy úmyslem zákonodárce bylo vyloučit ze sankčního režimu drobné hraní hazardních her v rodině či mezi přáteli. Samotné dosažení zisku není podmínkou, kterou zákon stanovuje, nýbrž postačuje pouhý záměr jeho dosažení. Pokud žalobkyni, jak sama tvrdí, neplynul z provozu technických zařízení žádný zisk, není tato skutečnost pro danou věc rozhodná. Žalobkyně pronajímala prostory ESCAPE, avšak bez obsluhy zajišťované prostřednictvím zaměstnanců žalobkyně by nebylo možné se do prostoru herny, resp. k technickým zařízením dostat. Jinými slovy, herna by bez jednání žalobkyně nemohla vůbec fungovat, neboť v době, kdy byly prostory provozovny (SPORT BARu) uzavřeny, byla uzavřena též herní místnost. Z tohoto stavu lze jednoznačně vyvodit závěr, že provozovna baru byla s místností herny fakticky spjata. Nelze proto přisvědčit námitce, že žalobkyně neměla zájem na provozu herny a tyto prostory pouze pronajímala. V této souvislosti je nutné připomenout, že obsluha baru

sloužila výlučně pro obsluhu hráčů v herně, kdy některé objednané produkty byly ke hře zdarma, resp. nebylo možné využít služby baru bez současného aktivního zapojení do hry na technickém zařízení.

63. Lichá je rovněž argumentace žalobkyně spočívající v nepříčetelnosti jednání jejích zaměstnanců.
64. Přestupky (dříve správní delikty) musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy. Na správní trestání se tak v plném rozsahu uplatní principy rozhodné pro určení existence trestní odpovědnosti právnických osob, které shrnul Nejvyšší soud v usnesení ze dne 24. 11. 2015, č. j. 8 Tdo 627/2015 – 43, č. 23/2016 Sb. NS. V tomto usnesení uvedl, že *„(p)ři posuzování excesů jednajících osob je třeba uplatnit zásadu, že pokud byl čin v zásadě spáchán proti zájmům právnické osoby nebo na její úkor, nelze dovodit trestní odpovědnost takto poškozené právnické osoby a bude uplatněna pouze trestní odpovědnost osoby jednající.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 213/2016-60).
65. *„V českém právním prostředí jsou právnické osoby konstruovány na základě teorie fikce. To zejména znamená, že za ně v konečném důsledku vždy jedná nebo naopak opomíjejí jednat fyzické osoby. Pokud činností těchto fyzických osob dojde ke vzniku protiprávního stavu, je třeba zkoumat, zda je právnická osoba za toto jejich jednání odpovědná. Ne každé jednání fyzických osob, které se podílí na činnosti právnické osoby (ať se jedná například o jejich zaměstnance, členy nebo statutární orgány), je totiž možné přiřknout právnické osobě. Je zejména očividné, že pokud v dané chvíli nevystupuje daná fyzická osoba v jakémkoliv vztahu k jejímu postavení v právnické osobě, pak právnické osobě za takové jednání neodpovídá právnická osoba, ale pouze daná fyzická osoba. Toto posouzení nebude zpravidla představovat problém, avšak mohou se vyskytnout i složitější případy, jako je např. právě řešený případ, kdy fyzická osoba sice jedná v určité souvislosti s výkonem činnosti pro právnickou osobu, ale nemusí sledovat zájmy právnické osoby, ale například pouze zájmy vlastní, které mohou být i v rozporu se zájmy právnické osoby. Je proto třeba zodpovědět, zda i pro účely správního trestání je za excesivní jednání zaměstnance (nebo obecně i jiné osoby podílející se na činnosti právnické osoby) odpovědná právnická osoba.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 213/2016-60).
66. Pokud jde o odpovědnost právnických osob za přestupek, dospěla i výše zmíněná odborná literatura k tomu, že: *„(p)osouzení, zda k jednání došlo při činnosti právnické osoby, závisí na okolnostech konkrétního případu. Ke škodě musí dojít při uskutečňování vlastní činnosti právnické osoby, popř. při činnosti, která ještě nevybočuje z tohoto rámce. Do rámce činnosti právnické osoby spadá především výkon zaměstnání, plnění úkolů vyplývajících z pracovního poměru, plnění služebních povinností, úkony s tím přímo související a dále jde o takovou další činnost, která nepostrádá místní, časový a věcný (vnitřní, účelový) vztah k činnosti právnické osoby. O exces jde tehdy, jestliže nejde z objektivního i subjektivního hlediska o činnost konanou pro právnickou osobu, v její prospěch či v jejím zájmu. Jestliže někdo jedná vědomě za jiného z vlastní iniciativy, sleduje výlučně svůj zájem nebo zájem třetích osob, nebo překročí rámec daného pověření nebo rámce činnosti, o kterou šlo, nejedná jako „osoba použitá“ a nese odpovědnost sám.“* (PRÁŠKOVÁ, Helena. Základy odpovědnosti za správní delikty).
67. Lze poukázat i na to, že PřesZ obsahuje v § 20 odst. 1 velmi obdobnou úpravu: *„Právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaku přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické*

osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.“ Za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se dle § 20 odst. 2 písm. c) PřesZ považuje zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení. Pokud tedy již vybočuje z plnění úkolů, nelze uvažovat o odpovědnosti právnické osoby za jednání zaměstnance, i když za jeho jednání v jiných případech odpovídá. „Pro posouzení, zda je právnická osoba odpovědná za jednání svého zaměstnance, je podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, tedy zda při činnosti, již byla škoda způsobena, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba nemůže být za daný čin odpovědná. Teprve až po tomto posouzení, že právnická osoba je odpovědná za jednání zaměstnance, přichází na řadu posouzení možných liberačních důvodů.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 213/2016-60). Pro uznání odpovědnosti právnické osoby za protiprávní čin není nutné za všech okolností zjistit konkrétní fyzickou osobu, která se dopustila tohoto činu, pokud je dostatečně zjištěno, že jednání této fyzické osoby je právnické osobě přičitatelné. Stejně pravidlo je stanoveno i v § 20 odst. 6 PřesZ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 As 131/2016 – 25).

68. Ačkoli žalobkyně tvrdí, že není odpovědná za jednání svých zaměstnanců s odkazem na to, že jakékoliv úkony ve vztahu k technickým zařízením nebyly náplní jejich práce, ve správním řízení bylo naopak prokázáno, že vznik pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a jejím zaměstnancem byl podmíněn schopností obsluhovat technická zařízení. Ani této námitce proto nelze přisvědčit.
69. Soud se dále zabýval námitkami, dle nichž v posuzovaném případě vyvstaly takové okolnosti, které by žalobkyni liberovaly z vytykaného přestupkového jednání.
70. Obecně lze konstatovat, že zakotvení tzv. liberačních důvodů v právním řádu představuje zcela výjimečný institut zbavující právnickou osobu objektivní odpovědnosti tehdy, pokud by uložení sankce v daném případě odporovalo jejímu smyslu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 As 265/2019-30). Pro uplatnění liberačních důvodů je přitom zapotřebí aktivního úsilí ze strany přestupce (žalobkyně), přičemž nepostačí, aby se pouze spoléhal na to, že jiná osoba bude řádně plnit své zákonné povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 413/2018-24, shodně též rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 1. 2021, č. j. 61 A 15/2019-85).
71. V daném ohledu je zcela lhostejno, jaký je předmět podnikání žalobkyně, neboť skutková podstata přestupku nespécifikuje žádný zvláštní subjekt, který by jedině kvůli své zvláštní vlastnosti či způsobilosti mohl být pachatelem tohoto přestupku (§ 12 PřesZ), naopak směřuje obecně na všechny právnické a podnikající fyzické osoby, které bez povolení hazardní hru provozují. Rovněž je třeba konstatovat, že žalobkyně je, s výjimkou zjevně excesivního jednání zaměstnance, plně odpovědná za chování a jednání svých zaměstnanců; soud tedy tuto námitkou shledal nedůvodnou.
72. K dílčí subnámitce, že s ohledem na závěr správních orgánů by mohl být za provozovatele hazardní hry označen každý vlastník budovy, v níž jsou technická zařízení umístěna, je

třeba uvést, že žalobkyně nebyla trestána za uzavření podnájemní smlouvy s ESCAPE, ale za to, že sama prostřednictvím svých zaměstnanců aktivně zajišťovala provoz technických zařízení.

73. K žalobním námitkám poukazujícím na nezákonnost uložené sankce soud nejprve v obecné rovině uvádí, že při posuzování zákonnosti uložené sankce soud přezkoumá pouze to, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jsou jeho úvahy o výši pokuty v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil nebo zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, a ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02).
74. Stanovení konkrétní výše pokuty se odehrává v rovině správního uvážení. Nejvyšší správní soud k tomu například v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36 shrnul, že „[z] judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 -133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Používání výrazu ‚přiměřenost uložené pokuty‘ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.“. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a namísto správního uvážení užil soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na výslovný návrh žalobkyně, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 1. 2021, č. j. 4 As 238/2020-46). Takový návrh nicméně žalobkyně v průběhu řízení neuplatnila.
75. Ve světle právě popsanych judikатурních závěrů přistoupil soud k posouzení námitek upínajících se k uložené sankci.

76. Žalobkyně v žalobě označila uloženou pokutu za zcela likvidační. Toto své obecné tvrzení však nekonkretizovala, k možným likvidačním účinkům pokuty nic bližšího neuvedla (např. stav svých účtů, výši svého obratu, výši příjmů a výdajů apod.) a na podporu tohoto svého tvrzení rovněž nepředložila žádné důkazy (např. aktuální výpisy z účtů, účetní závěrku atd.). V tomto ohledu je bezpředmětný i poukaz žalobkyně na exekuční vymáhání uložené sankce. Pouhá skutečnost (žalobkyni nadto nedoložená), že nesplnila dobrovolně uloženou povinnost, nikterak nevypovídá o likvidačních důsledcích pokuty. Námitka žalobkyně, že uložená pokuta je pro ni likvidační, je tedy ničím neprokázaným tvrzením. Nadto byla formulována pouze obecně, a soud se k ní tudíž může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). K této námitce soud nad rámec výše uvedeného dodává, že vzhledem k výši uložené pokuty, jež činí 910 000 Kč a možnosti, kterou žalobkyni poskytuje § 156 daňového řádu, tedy možnosti požádat o rozložení úhrady uložené pokuty na splátky, tuto námitku žalobkyně neshledává důvodnou.
77. Žalovaný se odůvodněním uložené výše uložené pokuty precizně zabýval na straně 11 až 14 napadeného rozhodnutí. V posuzované věci byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 910 000 Kč, což správní orgány odůvodnily zejména závažností spáchaných přestupků (zejména významem zákonem chráněného zájmu na regulaci hazardních her, jímž se předchází sociálně-patologickým jevům, jako je gamblersství a s tím související majetková trestná činnost, zvyšování míry organizované trestné činnosti). Současně svým chováním žalobkyně narušila hospodářskou soutěž v oblasti hazardních her, neboť zásadně znevýhodnila legální podnikatele v této oblasti, kteří musejí plnit řadu přísných zákonných požadavků. Správní orgán připomenul, že vstup do odvětví legálního provozování hazardních her je vysoce nákladový, je vázán na splnění přísných podmínek. Jen pro získání základního povolení musí provozovatel složit kauci ve výši 50 000 000 Kč a pro získání povolení k umístění herního prostoru minimálně 1 000 000 Kč. Při správním uvážení o výši pokuty správní orgán přihlédl k počtu technických zařízení a k tomu, že hazardní hra byla provozována v místě, kde není obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy provozování hazardní (technické) hry povoleno. Též zohlednil skutečnost, že se v případě žalobkyně jedná o první porušení právních předpisů v oblasti hazardních her. Uložená pokuta splní účel sledovaný zákonem, přiměje-li žalobkyni do budoucna k zodpovědnému dodržování právních předpisů.
78. Soud shledává takovou úvahu orgánů celní správy o výši uložené pokuty racionální, ucelenou a v souladu se zásadami logiky. Pokuta byla žalobkyni uložena při spodní hranici zákonné trestní sazby (ve výši 1,82 % zákonného rozpětí), a tudíž nelze dospět k závěru, že by orgány celní správy vybočily z mezí správního uvážení nebo jej zneužily. Jak již bylo soudem konstatováno shora, žalobkyně pouze v obecné rovině argumentovala likvidačním účinkem uložené pokuty. To samo o sobě pro závěr o likvidačním charakteru uložené pokuty nepostačuje. Bylo na žalobkyni, aby svá tvrzení o likvidačních důsledcích pokuty dostatečně specifikovala a opřela o konkrétní podklady (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, bod 37, a dále rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 As 198/2016 - 39, bod 26, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 218/2015 - 44). Žalobkyně tak ovšem v průběhu správního ani soudního řízení neučinila, byť jí v tom zjevně nic nebránilo. Vzhledem k tomu lze akceptovat úvahu správního orgánu, že s přihlédnutím k poměrně velkému počtu (423) registrovaných hráčů nemohla být uložena pokuta pro žalobkyni zjevně likvidační.

79. Soud uzavírá, že orgány celní správy při uložení pokuty žalobkyni nevybočily ze zákonných mezí a svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Řečeno jinak, jejich rozhodnutí z hlediska zákonnosti ob stojí i v části týkající se výše pokuty.

VIII. Závěr a náklady řízení

80. Poté, co soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, na která v souladu s ustálenou judikaturou nahlížel jako na jeden celek, dospěl k závěru, že obě rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, jsou dostatečně odůvodněná, určitá a srozumitelná. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani nezákonné, jak tvrdí žalobkyně. Žalovaný v něm dostatečně určitým a srozumitelným způsobem vyložil důvody, na nichž je rozhodnutí zbudováno, shrnul podklady pro jeho vydání a uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikoval. Rovněž se řádně vypořádal se základními odvolacími námitkami žalobkyně. Napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené zákonem (viz § 68 správního řádu).
81. Soud se v intencích závěrů vyjádřených v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46 zabýval též otázkou, zda nová právní úprava zakotvená v zákoně o hazardních hrách, jakož i v PřesZ, je pro žalobkyni příznivější, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.
82. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
83. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. května 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu